Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. | Den 15de Juni 1892. | 41de Aargang.

Uddrag af en Tale af Apostel Abraham H. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 3dje Januar 1891.

Jeg ønsker, at min himmelske Fader vil tilskynde mig til at tale om det, som er mest passende for denne Forsamling. For at en Herrens Tjener kan stole paa Guds Aands Bistand, udfordres der, at han opfylder de Pligter, som Herren forlanger af sine Hellige, og som paahviler Præstedømmet.

Herren har udvalgt de for Verden Svage og Skrøbelige til at udføre et stort og mægtigt Værk paa Jorden i disse sidste Dage. Han paaminder dem ogsaa om deres Svaghed, saa de kunne tage sig i Agt og ikke gjøre noget Fejltrin, og saa de kunne forstaa, at, hvad de udføre, er ikke formedelst deres egen Visdom, men formedelst Guds Kraft. Det er mærkværdigt, at naar Nogen i sit Hjertes Hovmod tror sig selv at være stor, er Herren i Stand til at bringe ham i saadanne Omstændigheder, at han er nødsagen til med Ydmyghed at anerkjende Guds Kraft og sin egen Ringhed.

Paulus formanede de Hellige fordum at se til, at de ikke skulde falde. Han viste dem, hvad der vilde lede til Fald, og paa det Indstændigste fremholdt han Nødvendigheden af at leve i Følge Evangeliets Forskrifter, for at kunne holde ud indtil Enden, hvilken er den eneste Maade, hvorpaa Nogen kan arve Livsens Krone.

De Store i Guds Rige have aldrig været dem, som Menneskene i Verden have anset som Saadanne. Gud har altid valgt de Ringe og Enfoldige; som et klart Bevis herpaa er Moses, som Gud skjænkede Kraft til at udføre saa mange store og mægtige Gjerninger blandt Ægypterne. Medens Moses tjente som en Faarehyrde i Midians Land, modtog han sin himmelske Kaldelse. Han undslog sig paa flere Maader, og vægrede sig for at modtage denne Kaldelse, thi han følte sin egen Udygtighed til Foretagendet, hvortil han kaldtes; men Gud kaldte hans Broder Aron til at være hans Mund,

og disse to Mænd udførte mange store Underværker. Omsider følte de sig store; Moses, for Eksempel, slog paa Klippen med sin Stav, i Stedet for, som Herren befalede ham, at tale til den. For denne sin Selvklogskab straffedes han med, at han ikke blev tilstedt at komme ind i det forjættede Land, men han fik kun Lov til at beskue det paa Afstand.

I enhver Tidsalder, hvor Herren har udført et Værk paa Jorden, har han bevist, at han har været i Stand til at udføre det enten ved megen eller ved liden menneskelig Hjælp. Da Gideon modtog sin Befaling at befri Israel fra deres Fjender, gik 32,000 Mænd med ham; men Herren sagde, der var for Mange, thi, om det skulde lykkes Israel med saadan en stor Armee at befri sig selv, vilde de maaske selv tage sig Æren for deres Befrielse. Gideon forkyndte derfor, at Alle, som ikke troede, Foretagendet vilde lykkes, skulde gaa til deres Hjem; 23,000 vendte ham Ryggen, men der var endnu for Mange tilbage i Hæren, hvorfor en ny Prøve foretoges, hvilket havde til Følge, at kun 300 forbleve hos Gideon. Med disse faa Mænd drev han Fjenden paa Flugten, og Gud fik Æren for Israels Befrielse. Gud bøjer og fornedrer den, som i sine egne Tanker er stor, og han ophøjer ofte den Ringe.

Ingen burde holde Kjød for sin Arm, men det bør sig Alle i Ydmyghed at tjene Herren, og for alt det Gode, de gjør, give ham Æren, som den tilkommer. Et af de mest slaaende Beviser for Rigtigheden af denne Grundsætning, er den babyloniske Konge, Nebukadnezars Historie. Han var en stor Mand, en, som undertiden var i Besiddelse af Guds Aand i en høj Grad, og hvis Magt og Herredømme strakte sig vidt omkring, men alligevel blev han i Følge Profetien fornedret paa Grund af sin Stolthed, saa han maatte gaa ude paa Marken og æde Græs som en Okse, men, naar han havde været i sin fornedrede Tilstand i syv Aar, opløftede han i Ydmyghed sin Røst til Herren; han var ham naadig og ophøjede ham atter; da erkjendte Nebukadnezar, at Herren var den, som styrer Alt, og som holder Menneskers, Folks og Rigers Skjebne i sin Haand. Kongens Lidelser bleve ham tildelte ved Guds Visdom, og derved tilvejebragtes en velsignelsesrig Tilstand for ham og hans Undersaatter.

Der findes mange Eksempler paa, hvorledes Mennesker ere blevne næsten uovervindelig stærke ved at erfare deres egen Svaghed og sætte deres Tillid til Gud. Endog nogle af Jesu Disciple, som man kunde antage at være stærke i Troen, fejlede, naar de stolede paa sig selv, og de forlode deres Herre og Mester under hans haardeste Prøve. Petrus, som havde modtaget himmelsk Aabenbaring om, at Jesus var Kristus og ikke en opstanden Profet, fornægtede i et Øjeblik af menneskelig Svaghed al Bekjendtskab med Frelseren, og bekræftede denne sin Fornægtelse med en Ed; men han havde Kundskab om, hvem Jesus var, og han beholdt denne Kundskab, indtil han tilsidst overvandt sine menneskelige Svagheder i den Grad, at han blev stærk nok til at dø for sin Mester. Vi erfare herved, at det er nødvendigt for Enhver at leve ydmygelig for Gud, og at ved Herren alene kunne vi haabe at opnaa Fred, Salighed og evig Frelse.

Ved Erfaring have de Sidste-Dages Hellige lært, at Gud ikke altid udfører sine Hensigter i Overensstemmelse med menneskelige Begreber; de have set, hvorledes tilsyneladende gode og store Personer have svigtet deres Pligter, og

at det, som Mennesker kunne anse for uundgaaeligt, ofte ikke hænder. Betragt denne Kirkes Tilstand i dens tidligere Dage. Hvem skulde vel have tænkt paa at forordne, at de Hellige skulde forlade deres Ejendomme og begive sig ud til disse Bjergenes Dale? Der var et helliget Sted i Missouri, der betragtedes som Centralstaven i Zion; der skulde Templet bygges, hvor hellige Handlinger kunde udføres; de Helliges Tanker vare henvendte og deres Hjerter fæstede paa dette Sted med store Forhaabninger; de forventede ikke, at de skulde rejse til Klippebjergene for at opbygge Zion, endskjøndt dette var propfeteret af Esaias. Der var Meget, som var ufatteligt for de Hellige og som for dem syntes at være umuligt; men de holdt fast ved deres Tro og vare nidkjære for det Værk, de havde paabegyndt, nemlig at sprede Sandheden og virke for Evangeliets Fremme, samt at oprette Fred paa Jorden. Paa denne Maade har Herren udrettet sin Gjerning, ofte helt anderledes, end menneskelig Visdom kunde forudse eller udgrunde. Profeten Joseph forudsagde, at de Sidste-Dages Hellige skulde rejse til Klippebjergene; vi kom hid, og vi have faaet Fodfæste her, og vokset og tiltaget i Styrke, men Alt er sket formedelst den Almægtiges Kraft og hans faderlige Bistand.

Enhver, som tror sig selv stor eller at være en urokkelig Pille, og som tror sig selv mægtig til at udføre store Ting, vil falde fra Troen og miste sin Plads i Guds Kirke, dersom han ikke omvender sig. Alle, som ere opblæste af Stolthed, vil Gud forkaste, thi han vil kun anvende de Ydmyge som sine Redskaber. De Hellige, som leve deres Religion og ere stærke i Troen, frygte ikke for hvad der end maatte komme i deres Vej; de leve ved deres Tro, vidende, at Herren vil skjænke dem Kraft til at udstaa enhver Prøve.

De Ydmyge i Hjertet have Aarsag til at fryde sig, thi Gud vil ophøje dem og gjøre dem store og mægtige. Det sømmer sig for de Sidste-Dages Hellige at hædre de Fattige og Ringe og aldrig se ned paa dem med Foragt; ligeledes skulde de Hellige se til, at ikke nogen Kasteaand eller Klasseafdeling eksisterer iblandt dem som Guds Folk. Dersom vi opfylde vore Pligter og vandre ad den Vej, som vor Frelser viste os, ville vi erfare, at dette Værk, Guds Værk, vil vinde Sejer og bringe Lyksalighed og Glæde til Menneskene i disse sidste Dage. Amen.

Konferencen i Kjøbenhavn.

Konferencen i Kjøbenhavn afholdtes den 13de, 14de og 15de Maj i de Helliges Forsamlingslokale, Krystalgade 24.

Salen var i Anledning af Konferencehøjtideligheden smukt pyntet. Paa Væggene vare følgende Inskriptioner anbragte: „Hjertelig velkommen," „Sandheden vil sejre" og „Een Tro, een Daab, een Gud."

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Ældste Carl Hansen fra Tyskland og Præsident John Swenson fra Skåne Konference; Missionspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident

H. F. Liljenquist, Ældsterne Charles L. Olsen, August Carlson, Adolph M. Nielsen, Anders Hansen, Peter H. Hansen, Andrew Pedersen, C. P. Larsen, J. P. Andreasen, Peter Mortensen, og Michael O. Nash.

Fredag Form. Kl. 10.

Konferencen aabnedes med Afsyngelse af Salmen:

„Morgenrødens Straaler bryde,"
hvorefter Ældste Andrew Hansen holdt Bøn. Derefter blev Salmen:

„O Gud, jeg sov saa tryggelig"
afsungen.

Konferencepræsident Liljenquist bød derpaa de Forsamlede hjertelig velkomne og bad, at Herrens Aand maatte hvile over saavel de, som skulde tale, som over Tilhørerne under Konferencemøderne.

Ældste P. H. Hansen var den første Taler; han fremhævede, at de Sidste-Dages Hellige paa Grund af Overbevisningen, de havde om Sandheden af Evangeliet, de troede paa, vare de lykkeligste Mennesker paa Jorden, saavidt de efterlevede samme. Kristus forkyndte med guddommelig Fuldmagt og Kraft Frelsens Principer, og ligesaa gjøre Ældsterne i Jesu Kristi sande Kirke i vore Dage, med Frelseren som Eksempel. De Sidste-Dages Hellige troede, at gode Gjerninger maatte følge sand Tro, om vi skulde frelses.

Salmen:

„O Helligaand mit Liv, min Lyst"
blev afsungen.

Ældste Adolph M. Nielsen talte derpaa. Han fremholdt, at de Sidste-Dages Hellige kun ønskede at leve Herren til Velbehag; fremhævede Nødvendigheden af et bemyndiget Præstedømme i Guds Kirke, og henpegede til Joels Profeti om Guds Aands Udgydelse og Tilkjendegivelser i de „sidste Dage;" og da Herrens Aand ytrede sig ved at give Syner, Drømme og Profeti i disse Dage, i hvilke vi leve, var dette et Bevis paa, at vi netop levede i de sidste Dage, da Tidernes Fyldes store Husholdning skulde oprettes paa Jorden, og Jesus Kristus, naar det forberedende Arbejde til hans Regjering paa Jorden var udført af hans ydmyge Tjenere, skulde regjere med de Hellige i et Tusinde Aar, og efter Jordens Herliggjørelse i al Evighed. — Han opmuntrede de Hellige til Standhaftighed og Taalmodighed.

Ældste C. P. Larsen bar Vidnesnesbyrd om, at Evangeliet, som Kristus og Apostlene fordum forkyndte, var gjengivet til Jorden med alle dets Velsignelser; og Intet var ham kjærere end at vide, at han var Medlem af Guds sande Kirke. Den store Misfornøjelse blandt Menneskene var foraarsaget af Ugudeligheden og Aandløsheden i Verden, som Følge af, at de ikke vare delagtiggjorte i Evangeliets frelsende Principer. Et Vidnesbyrd om, at Evangeliet var gjengivet til Jorden, til Frelse for Alle, som vilde adlyde samme, var Indsamlingen til Zion. De Hellige skulde ikke blive mismodige, fordi kun saa Faa vilde høre dem. Den Dag vilde en Gang komme, da Herren vilde have sin Vilje adlydt.

Salmen:

„Kom alle Zions Sønner"
blev afsungen.

Ældste J. P. Andreasen sluttede med Taksigelse.

Fredag Aften Kl. 6.

Koret intonerede:

„Vi glædes og frydes i Sang med hverandre."

Ældste Andrew Petersen holdt Bøn.

„Fader vor paa Himlens Trone"
blev afsungen.

Ældste Carl Hansen, der i de sidste Par Aar havde virket i Tyskland, talte derpaa. Det var ham en stor Glæde at være sammen med de Hellige til Konferencen, og samtidig glædede det ham at se, med hvilken Smagfuldhed de Hellige havde pyntet Salen. I Tyskland var Forsamlingsfriheden indskrænket; dog var der sket nogen Bedring af disse Forholde i den senere Tid. De forholdsvis meget faa Hellige, som fandtes i Tyskland, vare opofrende og pligtopfyldende. Taleren sagde: Der er en Lejlighed for Alle til at blive delagtiggjorte i Jesu Kristi sande Evangeliums Velsignelser. Herrens bemyndigede Præstedomme er paa Jorden til at administrere Evangeliets Ordinanser til deres Brødre og Søstre. Herren elsker alle sine Børn, om de ville adlyde ham, og han ønsker at lyksaliggjøre Menneskene, om de ville gjøre sig værdige til hans Velsignelser, — og hvor sørgelig vil ikke dens Stilling være, som forkaster Evangeliet; „Trængsel og Angst skal være over hvert Menneskes Sjæl, som gjør det Onde."

Salmen:

„Nu lyder atter Jesu Bud"

blev afsungen.

Præsident Edw. H. Anderson talte derpaa. Han sagde: Vi ere forsamlede her for at love og prise Herren og bære Vidnesbyrd om hans Naade mod os, at han har skjænket os Evangeliet. Han oplæste de Sidste-Dages Helliges Trosartikel angaaende Aabenbaring og sagde: Vi tro, at Herren vil vejlede os lig de Hellige i forrige Dage ved Aabenbaring. At tro, at Guds Kirke kan være paa Jorden uden Aabenbaringsforbindelse med Herren, er ufornuftigt. Herren styrer alting efter vise, bestemte Love, og uden Herrens Aabenbaringer kunne vi ikke kjende de frelsende Principper i sin Fylde. Taleren fremholdt Nødvendigheden af Enighed blandt de Hellige. Den Uenighed, som fandtes iblandt de kristne Sekters Medlemmer, og i Verden som et Hele, var et Bevis paa, at der var noget forkert i Verdens religiøse, politiske og sociale Systemer. Aabenbarelse af de frelsende Principer, og Adlydelse af dem, er absolut nødvendig til Salighed for Menneskene. Men spørge vi: Er Aabenbaring fra Herren nødvendig, for at Menneskene kunne blive delagtiggjorte i Guds Riges Velsignelser, hvorfor har da ikke Aabenbaring altid fundet Sted? da maa vi sige med Profeten Esaias, at Menneskenes Misgjerninger have gjort Skilsmisse mellem dem og deres Gud, saaledes, at Herren skjuler Ansigtet for dem. Herren har atter aabenbaret sig og skjænket det frelsende Evangelium til Jorden; men vi maa adlyde dets Principer for at kunne modtage dets Velsignelser. Dette er naturligt, og det Modsatte vilde være urimeligt og i Modstrid med Herrens retfærdige Handlemaade i Alt. Menneskene maa udøve Herrens Vilje for at være ham til Velbehag; de skulle tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, som Verdens Frelser, omvende sig fra Synd, blive døbte til Syndernes Forladelse — ikke for Adams Synd, men for de Synder, de selv have begaaet — og modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, og de skulle adlyde alle aabenbarede Love til Menneskenes Frelse og Lyksaliggjørelse.

Konferencepræsident Liljenquist takkede de Forsamlede for den Opmærksomhed, de havde vist under Mødet.

Koret sang:

„Led os frem o Gud, vor Fader.

Ældste Peter Mortensen sluttede med Taksigelse.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn.

Ældste Michael O. Nash, som lige var ankommen fra Zion, udtalte sin Glæde over at være sammen med de Hellige. De Helliges Lære kunde bevises af Bibelen at være sand. Netop fordi Evangeliet, de Sidste-Dages Hellige havde annammet, var Sandhed, kunde det bevæge Ældsterne til uden Løn og Betaling at forlade deres kjære Familje hjemme og gaa ud at forkynde det for Menneskene, som vandrede i Mørket. Han omtalte, at det var fornuftigt at tro paa Gud, thi „en Daare siger i sit Hjerte, der er ingen Gud." Han opmuntrede de Hellige til Trofasthed og Nidkjærhed i deres Pligters Udøvelse.

Ældste Andrew Petersen talte derpaa. Idet han vilde elske Herren mere end timeligt Gods, var han, lig sine Brødre, gaaet ud at forkynde Sandhedens Evangelium for Menneskene, der i Almindelighed desværre ikke elskede Herren mere end Verden. Taleren omtalte Frafaldet fra Jesu Kristi sande Lære, og dens Udøvelse, og det falske Præstedømmes Oprettelse. Han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og fremholdt nogle af dets Principer.

Ældste J. P. Andreasen talte derpaa og sagde: Sandheden er stærk i Dag som i tidligere Dage, og den vil tilsidst sejre over Løgnens Magt. Abraham troede paa Gud og kjæmpede for Sandheden; Herren velsignede ham rigelig derfor. De Hellige skulle have Abraham til Eksempel; ligesom han forlod sin Slægt og drog til det Land, Herren viste ham, drage de Sidste-Dages Hellige til Zion i Vest; Jøderne skulle blive samlede til Palæstina. Herren har forjættet, at han vil samle sine Hellige, og det vil visselig ske. Blive de Sidste-Dages Hellige som en Almindelighed hædret af Verden, spurgte Taleren, og han svarede: Nej! men de, som udryddede deres Medmennesker i Tusindtal i Krig, blive hædrede af Menneskene. Verdens Tilstand er i mange Henseender fordærvet; men Tiden skulde komme, da Alle skulde ære Herren og bøje Knæ for ham.

Salmen:

„Tiden er nær, da Messias vil komme" blev afsungen.

Konferencepræsident Liljenquist sluttede med Taksigelse.

Søndag Form. Kl. 10.

Søndagsskolen i Kjøbenhavns Gren afholdt Eksamen, hvilken aabnedes med Sang og Bøn. Det bevistes af Eksamensprogrammets Udførelse, som var særdeles smuk, at Børnene havde været vejledet paa en praktisk Maade. Konferencepræsident Liljenquist fremholdt sluttelig de ypperlige Goder, som de nød, der i Barndommen undervistes i Jesu Kristi sande Evangelium. Han bad inderlig Herren velsigne Søndagsskolen.

Præsident Edw. H. Anderson opmuntrede Søndagsskolen til fremtidig Iver og Nidkjærhed for at lære Herrens Veje at kjende og vandre paa dem, og han formanede indtrængende alle i Skolen til Udholdenhed i Bestræbelsen for at tjene Herren.

Eksamenen sluttede med Sang, og Taksigelse af Søndagsskolens Bestyrer J. P. Christiansen.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Koret sang Salmen:

„Vor Gud, vi til Dig raabe."

Ældste Carl Hansen holdt Bøn.

Salmen:

„O min Fader, Du, som kjender" blev afsungen.

Konferencepræsident Liljenquist fore-

slog Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, som følger:

Wilford Woodruff som Profet, Seer og Aabenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af de Sidste-Dages Hellige i den ganske Verden;

George Q. Cannon som hans første og Joseph F. Smith som hans anden Raadgiver;

Lorenzo Snow som Præsident for de Tolv Apostles Quorum.

Som Medlemmer af de Tolv Apostles Quorum:

Lorenzo Snow, Franklin D. Richards, Brigham Young, Moses Thatcher, Francis M. Lyman, John Henry Smith, George Teasdale, Heber J. Grant, John W. Taylor, M. W. Merrill, Anthon H. Lund og Abraham H. Cannon.

Som Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Seymour B. Young, C. D. Fjeldsted, John Morgan, B. H. Roberts, George Reynolds og Jonathan G. Kimball;

William B. Preston som Kirkens præsiderende Biskop, med Robert T. Burton og John R. Winder som hans Raadgivere;

Alle andre Autoriteter saaledes, som de vare antagne ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City.

Brigham Young som Præsident for den europæiske Mission;

Edward H. Anderson som Præsident for den skandinaviske Mission, med Charles L. Olsen og August Carlson som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord.

Sluttelig foreslog Præsident Edw. H. Anderson Harald F. Liljenquist som Præsident for Kjøbenhavns Konference og Forstander for Kjøbenhavns Gren.

Alle Forslagene vedtoges enstemmigt.

Ældste John Svensson, Præsident over Skåne Konference, talte derefter til de Hellige. Han sagde: Vi maa i alle Ting have vor Tillid til Herren, som vil velsigne sine ydmyge og trofaste Tjenere og Tjenerinder og delagtiggjøre dem i sit Riges Herlighed, formedelst sin almægtige Kraft. Sand Tro kan alene frelse Menneskene, hvorfor det er nødvendigt, at Menneskene modtage Vidnesbyrd ovenfra og blive vejledede af Herrens Aabenbaringer for at kjende Sandhedens og Livets Principer og være i Stand til at efterleve dem. Herren vil, at det sande Evangelium skal blive prædiket for Alle, enten her eller hisset. Menneskene ville blive dømte efter deres Gjerninger og efter de Principer, eller Love, som de kjendte. Ikke Ordets Hørere, men Ordets Gjørere, ville blive retfærdiggjorte. Ikke enhver, som siger Herre, Herre, skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør Faderens Vilje.

Salmen:

„De lette Bud i Skib med Rør"
blev afsunget.

Ældste Chas. L. Olsen talte derefter. Han sagde: De Sidste-Dages Hellige tro paa Bibelen som Rettesnor for deres Lære og Vandel i Livet. Mange forstaa, at de Sidste-Dages Helliges Lære er Sandhed, men de have ikke moralsk Mod nok til at efterfølge den og udsætte sig for Menneskenes Foragt.

Salmen:

„Vi synge vil i Hjertens Fryd"
blev afsunget.

Ældste C. P. Larsen sluttede med Taksigelse.

Søndag Aften Kl. 6.

Koret afsang Salmen:
„Fader vor i Himlen, Dig anraabe vi."

Ældste P. H. Hansen holdt Bøn.

Salmen:

„Nu Zions Banner vajer"

blev afsunget.

Konferencepræsident Liljenquist meddelte, at Ældste Adolph M. Nielsen, der en Tid havde virket som Missionær i Kjøbenhavn, var kaldet til at rejse til Christiania Konference paa Mission, og gav Ordet til ham.

Ældste Nielsen sagde: Vi ønske at meddele vore Medmennesker de samme Kundskaber, vi selv ere i Besiddelse af, angaaende Vejen til Salighed, formedelst Herrens Aabenbaring; derfor prædike vi for dem. Han opmuntrede de Hellige og takkede dem for den Tid, han havde virket blandt dem.

Ældste August Carlson talte derpaa. (Talen findes i „Stjernen"s Nr. 17.)

Koret intonerede:

„Saa sikker en Grundvold."

Konferencepræsident Liljenquist var den næste Taler. Han opfordrede ligeledes de Tilstedeværende, som ikke kjendte det sande Evangelium, om at søge Gud i Bøn og ved hans Aand blive ledt til Sandhedserkjendelse; han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lære og bad Herren velsigne de Oprigtige.

Præsident Edw. H. Anderson bar ligeledes sit Vidnesbyrd om, at de Gaver, som fandtes i Jesu Kristi Kirke fordum, findes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Han sagde: Det er en meget vigtig Sag at lære Sandheden at kjende. Ingen vil kunne tilintetgjøre Herrens Værk, og det vil gaa fremad og sejre.

Konferencepræsidenten takkede Alle, som med Opmærksomhed havde overværet Konferencen, hvorpaa denne sluttedes med Taksigelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Søndag Aften efter Konferencens Slutning afholdtes et Præstedømsmøde, ved hvilket Missionærerne afgave specielle Missionsrapporter.

Der er i Konferencen af Missionærer fra Zion:

1 Højpræst og 10 af de Halvfjerds.

Af det lokale Præstedømme:

42 Ældster, 8 Præster, 16 Lærere og 9 Diakoner.

Siden sidste Konference ere 7 Børn blevne velsignede og 27 Medlemmer tillagte Kirken ved Daab. Konferencen tæller 483 Medlemmer, Præstedømmet iberegnet.

Præsident Edward H. Anderson foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som Missionærer i Konferencen følgende Ældster: Harald F. Liljenquist som Forstander for Kjøbenhavns Gren; Andrew Petersen som Forstander for Nordøst-Sjællands Gren; Peter Mortensen som Forstander for Nordvest-Sjællands Gren; P. H. Hansen som Forstander for Sydvest-Sjællands Gren, og C. P. Larsen som hans Medhjælper; J. P. Andreasen som Forstander for Bornholms Gren; Anders Hansen som omrejsende Ældste i Konferencen.

Endvidere foresloges de lokale Autoriteter og Institutioner til Opholdelse i de Helliges Tro og Forbønner. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Konferencepræsident Liljenquist sluttede Mødet med Taksigelse.

N. F. Grén,
Skriver.

Den 15de Juni 1892.

Foraarskonferencerne.

Foraarskonferencerne i denne Missiion ere nu tilendebragte, efter at have været afholdte som følger: Aalborg den 2den og 3dje April, Malmö, Skåne Konference, den 23de og 24de April, Norrköping, Göteborg Konference, den 30te April og 1ste Maj, Kjøbenhavn den 13de, 14de ag 15de Maj, Christiania den 21de og 22de Maj og Stockholm den 28de og 29de Maj. Ved enhver af disse Konferencer vare alle de respektive Missionærer tilstede, og alle følte de en Glæde over at frembære deres Vidnesbyrd om Sandheden, og ved at omtale for hverandre deres Erfaringer fra Misionslivet, saa vel som ved at modtage Raad angaaende deres Pligter. Guds Aand var rigeligt udgydt over Forsamlingerne, som vare vel besøgte af de Hellige saa vel som af Fremmede. I Almindelighed afholdtes der 4 Forsamlinger ved hver Konference, foruden et Rapport- og Forretningsmøde, og en Forsamling for de virkende Missionærer. — Ialt afholdtes der ved Konferencerne 42 Forsamlinger.

Meget af Interesse med Hensyn til Værkets Fremgang omtaltes. Adskillige nye Arbejdsmarker vare blevne aabnede, og i disse havde Missionærerne nydt god Fremgang i at prædike Evangeliet, endskjøndt forholdsvis faa Indlemmelser ved Daab havde fundet Sted — ialt kun omtrent 200 i hele Missionen i de 6 Maaneder, som endte den 15de Maj; men mange gode Anledninger gaves Missionærerne til at prædike, og saaledes vare Ældsterne i Stand til at opløfte deres Røst og bære deres Vidnesbyrd til Folket, at Gud atter har talet til Menneskene i vore Dage og oprettet Kristi sande Kirke paa Jorden, med de samme Gaver og Kræfter, som de Hellige fordum nød.

I Danmark er der kun lidt Frihed for de Sidste-Dages Hellige til at udføre Meget, og der er ingen Anledning til at sælge Skrifter, men alligevel var over Halvdelen af de Døbtes Antal fra dette Land. I Sverige gives al den Frihed, man kan forlange, og Folk komme i Hobetal for at lytte til Ældsterne, som ofte finde det umuligt at modtage alle Indbydelser, som gives dem, til at prædike Evangeliet, men alligevel er der endnu kun Faa, som ere villige til at underkaste sig de Opofrelser, som udfordres for at blive en Sidste-Dages Hellig — at give Afkald paa mange for Verden anselige Goder, og at regne Haan og Foragt som Intet; men Herrens Tjeneres Vidnesbyrd vil med Tiden sikkerlig bære sine Frugter. I Norge er Tilstanden meget lig den, som eksisterer i Sverige. I begge disse Lande gjøres store Anstrængelser for at indføre Evangeliet i de nordlige Egne, hvor Ældsterne ville forkynde Sandheden og overlade Resultatet til Herren. Af Ældsterne udfordres der Taalmodighed, Opofrelse og utrættelig Flid og Nidkjærhed for at virke for Sandhedens Sag, og for at blive en Sidste-Dages Hellig udfordres der at komme i Besiddelse af Guds Aands Vidnesbyrd, samt moralsk Mod, saa vel som en livsvarig Aarvaagenhed og Kamp med Salighedens Fjende for at vedblive i Guds Tjeneste som et trofast Medlem

af hans Kirke. Mænd og Kvinder tilbydes Frelse paa meget billige Vilkaar nutildags, og kun saadanne annamme Evangeliet, som ere villige til at tænke og handle for sig selv. Der er Mennesker i Tusindvis i Verden, som ere overbeviste om Sandheden af Evangeliets Principer, men, som enten ere for dybt sunkne i Last og Vederstyggelighed, eller ere for svage til at omvende sig og vandre paa Livsens Sti, ad den Vej, som fører til Lyksalighed i Guds Rige.

Lokalerne, hvor Konferencerne afholdtes, vare smukt dekorerede, og uden nogen Undtagelse vare Forsamlingerne vel besøgte. Ældsterne ere energiske i deres Bestræbelser for at sprede Evangeliet, vidende, at jo mere Arbejde de udføre, des mere modtage de af Guds Aand. De Hellige i Missionen, som i Antal nu tæller omtrent 4,000, ere i Almindelighed trofaste til deres Pagter, og de søge paa, at udføre deres Pligter saa godt som det staar i deres Magt, men i de fleste Tilfælde er Fattigdommen raadende, hvorfor de ikke kunne udføre Meget for Værkets Fremme i timelig Henseende, endskjøndt de altid lægge en stor Beredvillighed for Dagen, for saa vidt deres Omstændigheder ere saadanne, at de kunne gjøre noget Godt; saaledes maa Ældsterne selv bestride deres Omkostninger, hvilke undertiden ere meget svære at bære, naar Alt tages i Betragtning. I visse Tilfælde betale Missionærerne endog selv Lejen for Forsamlingshuse og andre derved forbundne Omkostninger, foruden at de for deres egne Penge kjøbe Skrifter, som de uddele blandt Folket. Alt dette udføre de med Glæde for Evangeliets Sag og for den Kjærlighed, som de ere i Besiddelse af, overfor deres Medmennesker, uden noget som helst andet Motiv i deres Hjerter, end, i al Sagtmodighed at opfylde deres Pligter.

I Overensstemmelse med det øverste Præsidentskabs og Præsident Youngs Instruktion, var Søndag den 29de Maj helligholdt i de forskjellige Konferencer og Grene i Missionen, som en speciel Fastedag, og fra de Beretninger, som ere indløbne desangaaende, saa vel som fra de Forsamlinger vi overværede paa den Dag, er det os en stor Glæde at kunne sige, at det var i Sandhed en Helligdag, som ikke saa let vil slettes ud af Mindet hos dem, som deltoge i denne højtidelige Gudstjeneste. Nogle bar deres Vidnesbyrd om Sandheden, Andre bad og sang Lovsange til Herren. Forsamlingerne varede i nogle Tilfælde over 3 Timer, og Guds Aand var udgydt over de Tilstedeværende i et rigeligt Maal. Herrens Hus var ejheller forglemt; for Salt Lake Templets Fuldførelse tegnede de Hellige sig for Beløb, som, naar deres Kaar og Omstændigheder tages i Betragtning, beviste deres Gavmildhed, medens de i deres Hjerter opsendte mangen en oprigtig Bøn til Gud, om at blive udfriede fra Babylons Trældom og samles med de Hellige i Zion, samt at de maatte agtes værdige til, at udføre Evangeliets Ordinanser i Herrens Tempel, baade for dem selv og for deres Afdøde.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre ere ankomne fra Zion via Liverpool, den 27de Maj: Gustaf A. Iverson, Ephraim; Carl A. Lundell, Benjamin; Gustave Lindahl, Andrew J. Wahlquist og Gust. A. Anderson, Salt Lake City, Utah, samt John E. Mattson, Burton, Idaho; den 6te Juni: Nels Benson, Spring City; Charles P.

Okerlund, Loa; August Malmquist, Vermillion; Louis Søderberg, Elsinore; Hans P. Jorgensen, Fountain Green; John W. Dehlin, Mount Pleasant; Andreas Johansen, Hyrum; Amel B. Jenson og John Jensen, Richfield, samt Peter Nielsen, John A. Johnson og Andrew Larsen, Monroe, Utah.

Vi byde dem velkomne.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Ældste O. R. Olson fra at arbejde i Göteborg Konference.

Ældste Anders Hansen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Beskikkelse.

Ældsterne Gustaf A. Iverson, Andrew Larsen og Andreas Johansen beskikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Ældsterne Carl A. Lundell, Gustave Lindahl, August Malmquist, Amel B. Jenson, Louis Søderberg og John Jensen beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference;

Ældsterne Andrew J. Wahlquist, John E. Mattson, Nels Benson og John A. Johnson beskikkes til at arbejde i Göteborg Konference;

Ældsterne Charles P. Okerlund og John W. Dehlin beskikkes til at arbejde i Skåne Konference;

Ældsterne Peter Nielsen og Hans P. Jorgensen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse;

Ældste Gust. A. Anderson beskikkes til at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor som Skriver for „Nordstjernan."

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Adolph M. Nielsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Christiania Konference;

Ældste August Carlson løses fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne"s Kontor som midlertidig Skriver for „Nordstjernan," og beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference. Begge under deres respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Edw. H. Anderson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Ældste Hans A. Pedersen skriver fra Trondhjem, Norge, den 4de Maj 1892: „Herren har velsignet Broder Ole Olsen og mig i vore Bestræbelser for Evangeliets Udspredelse indtil den nærværende Tid, for hvilket vi føle meget taknemmelige. Vi have endog allerede set lidt af vort Arbejdes Frugter, idet Nogle have annammet Sandheden. Vi have afholdt mange gode Forsamlinger og skjøndt Verden er imod os, er der dog endnu mange af de Oprigtige af Hjertet, som i Herrens belejlige Tid ville forene sig med Guds Folk, saa at Udsigterne for Evangeliet i Fremtiden ere gode. Jeg kan bevidne, at Guds Kraft er med hans Folk i denne vor Tid; mange af Verdens Mennesker ere i Stand til at se det, og med Rette kunde de frygte Guds Vrede, som forkaste hans Evangelium. Jeg har aflagt et Besøg i Namsos og afholdt mange Forsamlinger; der fandt jeg Mange, som med Interesse lyttede til mit Vidnesbyrd."

Fra Jönköping skriver Ældste Theodor Gyllenskog den 16de Maj 1892: „Det er mig en Glæde at være i Stand til at sige, at siden min Ankomst hertil har jeg fundet mange gode og oprigtige Mennesker, og mange sande Venner. De Hellige her gjør Alt, hvad der staar i deres Magt, for at fremme Herrens Sag. Jeg har afholdt Forsamlinger her, og næste Onsdag vil jeg afholde et Møde ude paa Landet."

Ældste L. Person skriver i et Brev fra Eskilstuna den 20de Maj: „Udsigterne for Evangeliet ere lovende, og det glæder mig meget. Jeg har i den senere Tid afholdt mange gode og vel besøgte Forsamlinger. For nogle Uger siden aflagde jeg et Besøg i Trosa, hvor jeg ligeledes afholdt gode Forsamlinger; de Tilstedeværende syntes at nære stor Interesse for at høre den Lære, vi forkynde. Lidt efter saa jeg et Stykke i Avisen, som advarede Folket angaaende „Mormonernes" vildfarende Lærdomme, men da jeg nogle Dage senere var der og afholdt Forsamling, fandt jeg Flere, som kom for at høre os. Vi have nu mange Lejligheder til at bære vort Vidnesbyrd, og i den senere Tid have 6 forenet sig med Kirken ved Daab."

Ældste P. C. Christensen skriver fra Hjørring den 24de Maj: „Jeg føler en Glæde i at virke for Evangeliets Sag; Alt er vel her i Grenen; siden sidste Konferencemøde i Aalborg have 7 modtaget Daab; vi have afholdt mange Forsamlinger, og Udsigterne for Fremtiden ere lovende."

Fra Christiania skriver Ældste A. Madson den 30te Maj: „Igaar havde vi indrykket i Avisen hersteds, at vi vilde behandle Emnerne: „Var Joseph Smith en Bedrager?" „Er Mormons Bog falsk?" og indbød Pastor Mortensen, som nogle Aftener i Forvejen havde afholdt Foredrag om samme Emner, samt Enhver, som ønskede at give Møde. Vort store Lokale var pakfuld med Tilhørere og blandt dem Pastoren; vi indbød ham til at komme op paa Forhøjningen, men han undslog sig derfor. Ældste A. M. Israelsen talte over det første, og Ældste H. A. Pedersen over det andet Emne, og Talerne vare fyldte med Guds Aand; Tilhørerne lyttede til med spændt Opmærksomhed, og jeg haaber at Resultatet vil blive godt. Vor specielle Faste- og Bededag var vel besøgt, og Herrens Aand var rigelig tilstede."

Apostel Anthon H. Lund skriver i et Brev fra Ephraim, Utah, dateret den

5te Maj: „Vejret her er yndigt; de hyppige Regnbyger minder En om det danske Foraarsvejr. Markens Grøde ser lovende ud, og Landmanden fryder sig; Landsbyerne have Udseende af umaadelig store Blomsterhaver; Frugttræerne ere i deres yndigste Flor, men da Foraarsregn ofte ledsages af Frost, og da kun een Frostnat er nok til at kvæle Frugten i Spiren, er der Mange, som med Ængstelighed se Natten i Møde. Hvor vanskeligt det er at tilfredsstille Mennesket! Hvor mange Timer, som ellers kunde være Glæde og Solskin i Livet, ere ikke overtrukne med Frygt og Ængstelse for det, som aldrig sker! Den specielle Fastedag den 1ste dennes var en herlig Dag overalt i hele Territoriet; Forsamlingshusene vare overfyldte med Tilhørere; det var i Sandhed en Højtid. Endog Børnene deltoge i Fasten, og, medens Herren udgød over Folket en Overflødighed af aandelige Goder, fremviste de Hellige deres Opofrelse og Gavmildhed ved at skjænke deres timelige Midler til Fuldførelsen af Templet i Salt Lake City."

Konferencen i Norrköping.

Konferencen i Norrköping afholdtes Lørdag den 30te April og Søndag den 1ste Maj.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede:

Missionspræsident Edw. H. Anderson og Konferencepræsident Carl G. Anderson, samt Ældsterne Niels Borgeson, Aug. Westerberg, A. G. Johnson, Olof R. Olson, Theodor Gyllenskog, Anders Anderson, William J. Backman, Peter S. Jensen og John Christenson.

Lørdag Aften Kl. 8.

Konferencepræsident Carl G. Anderson holdt en kort Velkomsttale.

Ved enstemmigt Votum blev det vedtaget, at Ældste Aug. Westerberg skulde fungere som Konferencens Skriver.

Følgende Brødre afgave Beretning fra deres forskjellige Arbejdsmarker: Ældste Aug. Westerberg fra Wingåkers Gren; Ældste A. G. Johnson fra Trollhättans Gren; Ældste Niels Borgeson fra Norrköpings Gren; Ældste Anders Anderson fra Jönköpings Gren; Ældste Olof R. Olson fra Westerwiks Gren; og Præsident Carl G. Anderson fra Göteborgs Gren. Den Sidstnævnte afgav ligeledes en samlet Rapport om hele Konferencen. Den bestaar af 528 Medlemmer, af hvilket Antal 17 have forenet sig med Kirke siden sidste Konference; mange talrigt besøgte Forsamlinger have været afholdte i den Tid, og Udsigterne for Evangeliet ere nogenlunde lovende.

Ældste William J. Backman talte til Forsamlingen. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliet, og udtrykte sin Glæde over at virke for Sandhedens Sag.

Ældste John Christenson sagde, at det var omtrent 5 Maaneder siden, han ankom til Skandinavien som Missionær, og at denne Tid havde været den mest behagelige i hans Liv; han var taknemmelig til Herren for, at han havde været agtet værdig til at være en af Evangeliets Budbærere.

Ældste Peter S. Jensen sagde, at da han ikke havde lært meget af det svenske Sprog endnu, vilde han kun bære sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og sluttede med at nedbede

Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Missionspræsident Edw. H. Anderson udtrykte sin Tilfredshed med de indgivne Rapporter og følte sig forvisset om, at Herren vilde vedblive at velsigne Missionærerne i deres oprigtige Bestræbelser for at udsprede Sandheden blandt deres Medmennesker. Der udfordres en lang Tid, for nogle Mennesker for at blive bekjendte med Evangeliet, og til at indse Nødvendigheden af at vise Lydighed mod dets frelsende Principer, men, for saa vidt som de ere oprigtige for Herren, vil hans Aand lede dem til at forstaa Sandheden. Taleren bar et kraftigt Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Gjengivelse til Jorden i denne vor Tid ved et helligt Sendebud og beviste fra den hellige Skrift, at guddommelig Aabenbarelse er nødvendig for at lære Menneskene Guds Vilje, thi Ingen kan ved sin egen Visdom ransage Guds Dybheder. Profeten Amos siger i sit tredje Kapitel, at „den Herre, Herre gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." De, som ikke tro at Gud kan aabenbare sin Vilje til Menneskene, have selv oprettet deres Kirkesamfund, uden at være kaldte dertil af Herren, og følgeligvis ere saadanne Samfund blot Menneskeværk, og de kunne ikke lede til Frelse for Nogen. Han bad, at Herren maatte velsigne de Tilstedeværende.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste Carl G. Anderson.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Ældste Theodor Gyllenskog.

Ældste Olof R. Olson sagde, at der er kun Faa, som vandre paa den smalle Vej, som leder til Liv og Udødelighed. Han fremholdt Nødvendigheden af, at være enige i Troen, og at vise Lydighed mod Guds Bud og Befalinger.

Præsident Edw. H. Anderson talte om den sande Tro, som maatte forenes med Gjerninger, førend den kan have en frelsende Virkning; hentydede til, hvorledes Jesus udsendte sine Apostle for at prædike Evangeliet, og at de Sidste-Dages Helliges Missionærer ere udsendte paa lignende Maade og sagde, at „Træet kjendes paa Frugten." De Sidste-Dages Hellige ere et praktisk Folk; de tro paa det samme Evangelium, som Jesus og Apostlene forkyndte, og de have bevist deres Tro ved deres Gjerninger. Han hentydede til guddommelig Fuldmagt som en Nødvendighed for at være berettiget til at handle i Herrens Navn, eller at udføre nogen af Evangeliets Ordinanser.

Mødet sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste Niels Borgeson.

Søndag Efterm. Kl. 4.

Efter at en Sang var afsungen, aabnede Ældste William J. Backman Forsamlingen med Bøn.

Derefter foresloges Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, og Missionærerne til Opholdelse i deres forskjellige Arbejdsmarker. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Præsident Carl G. Anderson talte angaaende det store Ansvar, som hviler paa dem, som prædike Evangeliet. Han hentydede til, at Herren havde valgt de for Verden Skrøbelige, for at beskjæmme de Vise og Selvkloge, saa at Ingen skulde rose sig af deres egen Storhed for ham. Taleren fremstillede Begyndelseslæren i Evangeliet, nemlig. Læren om Tro, Omvendelse og Daab samt Annammelse af den Helligaand ved

Haandspaalæggelse af rettelig bemyndigede Herrens Tjenere.

Præsident Edw. H. Anderson fremholdt, at ligesom et stort Ansvar hviler paa den, som prædiker Evangeliet, paahviler der den, som hører det et Ansvar overfor Herren; sagde, at Alle, som vilde vise Lydighed mod Evangeliet, som forkyndes for dem, vilde blive frelste og lyksaliggjorte, medens de, som forkaste det saliggjørende Budskab, paadrage sig Herrens Vrede. Han opmuntrede de Hellige til at stræbe fremad og være trofaste i de Pagter, de havde sluttet med Herren, og formanede de Tilstedeværende, som endnu ikke forstode vor Lære, at undersøge samme.

Efter at en Sang var afsungen, sluttedes Mødet med Taksigelse af Ældste Aug. Westerberg.

Søndag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med en Sang, hvorpaa Ældste John Christenson holdt Bøn.

Ældste Anders Anderson skildrede de Sidste-Dages Helliges Lære, og sammenlignede den med de forskjellige Religionssamfunds Lærdomme i Verden og omtalte den store Uenighed, som raadede blandt dem angaaende Frelsningsplanen. Taleren fremholdt, at i Følge den hellige Skrift, skulde der kun være een Tro, og een Daab, ligesom der kun er een Gud, og at vor Herre og Mester selv viste os Eksemplet, som Menneskene skulde følge.

Præsident Carl G. Anderson udtrykte sin Glæde over at være en Herrens Tjener, og at han var agtet værdig til, at prædike Evangeliet for sine Medmennesker. Han omtalte Kirkens Organisation med de samme Embedsmænd, som fandtes i den oprindelige Jesu Kristi Kirke, og at disse Embedsmænd vare nødvendige for at forvalte i Kirkens Anliggender, samt at de skulde vedblive i Kirken til Alle naa til Enhed i Troen.

Præsident Edw. H. Anderson talte angaaende Frelse for de Døde, og fremførte som Beviser for, at Evangeliet kan prædikes for de Døde, at Jesus efter sin Død gik i Aanden og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, for dem, som havde levet i Noæ Dage, men som da havde været gjenstridige og forkastet Noæ Prædiken og hans Advarsler. Han sluttede med at nedbede Herrens Velsignelser over alle oprigtige Mennesker.

En Sang blev afsungen, hvorpaa Konferencen sluttedes med Taksigelse af Præsident Edw. H. Anderson.

Aug. Westerberg,
Skriver.

Dødsfald.

Joseph Alma, Søn af Lars C. Møller og Lena Johanne Møller (født Hansen), født i Newton, Utah, den 24de Oktober 1889 døde ved et Ulykkestilfælde sammesteds den 25de April 1892.

Faderen, Lars C. Møller, virker for Nærværende som Missionær i Fredericia Gren, Danmark. Vi fremsender vor Sympathi til de sørgende Forældre.

Hans Peter Hansen, født i Fylby, Danmark, den 9de Marts 1836, afgik ved Døden i Sorø, Danmark, den 12te Januar 1892. Han var Medlem af Kirken i 30 Aar og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret, endende den 15de Maj 1892.

Konferencer.	Grene.	Missionærer fra Zion. Overpræster.	Missionærer fra Zion. Halvfjerds.	Missionærer fra Zion. Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.	Medlemmer.	Total Antal af Medlemmer og lokale Præstedømme.	Døbte.	Emigrerede.	Udelukte.	Døde.	Ukjendt Opholdssted.	Konference-Præsidenter.
Kjøbenhavn . . .	6	1	8		42	8	16	9	408	483	27	2	6	4		H. F. Liljenquist.
Aarhus	5	1	14		34	12	16	3	319	384	31	22	11	5		Jos. Christiansen.
Aalborg	3	2	7		13	12	8	6	240	279	38	9	4	4		Lars F. Johnson.
Danmark	14	4	29		89	32	40	18	967	1146	96	33	21	13		
Norge: Christiania . . .	10	1	13		50	11	27	6	497	591	4	9	7	5	9	Adolph Madson.
Stockholm	9		12		91	52	35	14	1202	1394	49	15	14	14		Fred. Lundberg.
Gøteborg	7		10		33	27	32	15	403	510	17	3	8	2		Carl G. Anderson.
Skaane	5		8		7	8	10	3	178	206	14	14	3	1		John Swenson.
Sverige	21		30		131	87	77	32	1783	2110	80	32	25	17		
Totalsum	45	5	72		270	130	144	56	3247	3847	180	74	53	35	9	

Boganmeldelse.

En ny Udgave af „Frelsens Plan" i Lommeformat, hæftet i Omslag, er udkommen. Konferencepræsidenter ville behage at indsende deres Rekvisitioner.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Edward H. Anderson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).